

Садржај:

Положај Уставног суда Републике Србије.....	2
Надлежност Уставног суда Републике Србије.....	3
Оцена уставности и законитости.....	5
Уставна жалба.....	7
Састав, избор и именовање.....	9
Престанак дужности судије Уставног суда.....	10
Литература.....	11

Положај Уставног суда Републике Србије

Битна промена у положају Уставног суда је у томе што је тосад једини орган таквог карактера у Републици и, као такав, претпостављени носилац заштите уставности, а у одређеном обиму и законитости, на читавој њеној територији. Та промена је непосредан резултат измене карактера аутомних покрајина до које је досло по Уставу Републике Србије из 1990. Године. По свом новом уставном положају, аутономне покрајине немају сопствену уставотворну и законодавну делатност, па је последица тога и укидање њихових уставних судова. То је, даље, довело до изостајања оних одредаба из поглавља о Уставном суду које су као и према покрајинским уставним судовима. То се, уосталом, да једноставно установити увидом у надлежност Уставног суда, утврђему Уставом. Из општине концепције Устава проистекла је још једна промена која је само наизглед може имати формалан карактер. У Уставу из 1974. Године аналогни орган изричито се назива Уставни суд Србије, док Устави Републике Србије из 1990. И 2006. године, употребљава само назив Уставни суд. То је учињено и са свим другим републичким органима; тачније нигде се у овим Уставима, не додаје су то органи Републике Србије, како је то, *mutatis mutandi*, чињено Уставом Србије из 1974. године. Наиме, реч је о томе да су Устави Републике Србије из 1990. И 2006. Године писани као заокружени уставни документи само сталне државе, док је Устав 1974. године у много већој опширности и казуистичности, био постављен као устав федералне јединице у оквиру СФРЈ, мада је и она имала карактер државе.

Уставне одредбе о Уставном суду омогућују да се закључи да је Уставни суд самосталан уставни орган Републике и претпостављени носилац заштите уставности. Такав његов положај ставља га ван класичног поимања правосуђа, али и ван законодавства, било „позитивног”, било „негативног”. Но, нема сумње да у његовом раду има елемената типичних за правосуђе, као и да његове одлуке имају дејство „негативног законодавца”.

Суђење у изборним споровима, као да и одлучивање о забрани рада политичких партија, разликоваће се, по природи ствари, битно, од свих досадашњих активности Уставног суда. У таквим споровима биће неопходно утврђивање чињеница, па, у ту сврху обезбеђивања права странака, одређен степен контрадикторности у поступку. Досадашњи начин рада и одлучивања у Уставном суду прописани су, у основи, самим Уставом, а према искуствима неких других уставних судова у свету који имају сличне надлежности, чини се да је боље то радити у већима. Ако се на то путу будућа пракса, биће неопходно мењати Устав.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com